

БОРИС ЛАЗИЋ

ЧЕЖЊА

UPSTATE NEW YORK

Док ти се враћаш у Меџалоуолис, у Урбаноси, у Сиџе, он
осијаје, он шамо оисиаје.
И као сиваран човек, и као праг тивоџ сећања на пријатеља
који је најустио Upstate New York
И скрасио се, бар делићем своје свести и бар делом, у
биографији, у живоју,
На Рој-Намуу.
Његов поглед још те праши, његове очи још ти зоворе.
Осијајем овде.
Осијаћу овде.
Тамо ме нико не чека. Тамо ме нико, ништа не очекује.
Тамо сам поироџач, шамо незаослен, шамо неусидрен.
Моје сидриште: једна девојка црне пути и њен иностран
зговор, што приања, о дух,
И у духу се меча. С звором Мохока. Нешто присно, и
сирано, истовремено,
Један усрдни цапаш из прошлости, који ме пораша себи.
Језик мени сиран али сраћен
Са овом обалом, са овим живојом.
Променићу језик, променићу жену, променићу живој.
Столар је себи и њој ошад саздавао дом, писао дрво, клесао
хрид.
Од синења је клесао феишце, од белела писао поштељу, од
палми кров.
Рад за шалићером је заменио за рад рукама,

Услужну делатносћ делатним живоћом, под небесним
покровом, под сазвежђем шућим,
У шућини, коју учини својом.
Он данас хода, кроз шумску стазу, надомак обале, и данас
ишчачи, он се не вози,
Он данас илива, не чами.
Свим својим телом, он ишеце, и свим својим телом он илива.
И ишеце. Плеще!
Столар је, посвећен шесању, глачању, резбарењу.
Себе.
И шебе.
Столар је, посвећен је додиривању штабала и грања, шпења и
иене, на поврцини воде.
Посвећен је себи самом, посвећен песми коју слуша у себи.
Себе ради.
Ради шебе.
То је Њујорчанин широким рамена, снажних зруди, и
срдечног погледа,
Кога на асфали више не мами, ни Рокенрол,
То је човек коме Меѓалополис хћеде да одузме руке и преоиме
му сан, о стварању,
О сздавању себе.
То је ученик Тороа чији је Волден Рој-Наму, а језеро у
Масачусетсу
Разасири до сразмера чишавоћ једног архиепага,
Ошоченог морем, Јужним, ошоченог вољом за повраћком.
Дивљини.
И дивљем, необделаном, у себи.
Јер то, шћо треба да обделава, обделаће он, сам, не
Меѓалополис.
То је дух Тороа кога Бог најослећку благослови сусрећом са
Староседеоцем.
Ово је размена дарова, исћина бића која им на лицу блиста.
Ово је песма.

УЗ ЧИТАЊЕ ПАЛАДАСА

Нешћо као лисћање старе анћолозије, као ранојућарње
чићање поезије,
Као кућање ума кроз сћихове, нешћо као бодрење,

Има ли то нас, Грка, још? (док Грке данас и не појмимо
Дружачије до православне), сѝих сѝеван на измаку свеѝа
А који се јуѝрос баѝ ѝебе ѝиче, ѝебе
Који седиѝ, на рубу, на ивици, власѝиѝе сѝварносѝи.
Коју маску, какав одломак да одабереѝ за овај дан?
Сѝих, који ѝе именује, даје ѝи одређење, месѝо и значење
Твојој жеђи за ѝесмом, за живоѝи ѝосвећен ѝевању.

ПЕСНИК У НИКЕЈИ

I

Давни ѝреци који сѝе цркве ѝрадили,
Преци давни који сѝе себе сами саздавали,
О давни жреци који у једној и јединој, свесѝасавајућој
Помисли сѝе себе срели и одредили –
Саздаѝи храм, у себи ѝрад, ѝврђу од сѝења
Коначиѝиѝе и боравиѝиѝе за дух који мери све,
Дом за одмор дуѝе, храм за ѝиховање,
Врѝи за радосѝи бића будноѝ, клонулоѝ,
Које узахѝе да се бића одрекне –
О, ѝреци давни који ѝриѝрлисѝе сан одрицања
И себе и свеѝа и уквивасѝе ѝа у ѝврди Храм ћуѝања,
У коб и камен сѝоѝиѝања, у сѝав ѝнуѝања –
Ваѝ једини, ваѝ једносѝавни ѝрех –
Не идем за ваѝим ѝуѝем, за све сам оѝворен,
Ја сам сѝруна и свирач, иѝрач и свирало на коме
Свачији зов налази на одазив,
Изразиѝи себе, удеваѝи се у виѝеслојан сѝих,
У виѝеслојносѝи ѝих ѝокреѝа,
И једнако ѝеваѝи коб наде и сласѝи
Гацања ѝо блаѝу, сурову сладосѝирасѝи
Пада, ѝадања, ѝроѝадања.

II

Омеђих баѝиѝе чиѝпањем ѝесника
Певали су сѝирасѝи и узалудосѝи свакоѝ најора
И једини ѝокреѝи које блаѝосиѝаѝе
Били су ѝокреѝи звери
Једна новела уѝрадила се у мраморни музички ѝавѝѝон

Шамбрена као да је сам дух ишичев хїео да
 Проїеџачим поџраћем до скровиїе бацїїе
 И шамо, у хладу црноџорице, прочиїшам
 Песму о Ватри која пева
 У миру иїхе чеїврїи, на вису са коџа мирїа куїа уздух
 Тако се удесило, шако је склоїило,
 Друџде друџе чиїах
 Маслињак на врху џоре са које посмаїпрах ѓрад
 Маслињак је кроз који ходам сам, са збирком ѓрчких
 еїиџрама у руци,
 Са збирком сїихова Мелеаџра, Калимаха, Павла
 Силенїијара –
 Ах, иїи песници који једном сликом искуїљују сав живоїи
 И сву биїи укивају у једно, ненадмацно, поређење!
 Ах, иїи песници који су неџовали еїиџраме, уморни од Еїа,
 Неџоваїшељи країке, сведене форме,
 Подесне за излив дуце, за ѓлас појединца,
 За слику која искуїи час најскуїљи!

III

Када у библиоїеци посеџнем за књиџом –
 Прво цїио уз покреїи дође по је слика месїа и доба дана
 Када сам је чиїао.
 То су месїа коначења. То часи узиђивања у – иїрајање.
 Посежем за књиџом колико и за иїим – раним – чиїањем,
 И будим истїовремено жеђ сазнања колико и свесїи
 О жеђи уїаженој.
 Сваки покреїи руке јесїе анамнеза.
 Сваки наїор духа буђење.

IV

О, иїреци давни – ви сїе Једну књиџу држали под мицку
 И њом сїе хиїали у храм, у клеїи, у заклон дуце
 власїиїе –
 У поме се не разликујемо, и у поме сличносїи је нацих
 покреїа –
 Један је цвепїник разодевао вац сїлин и ѓасио вацу жеђ
 за иїицином,
 Смирајем,
 Ја сам комїликованији, поїребно ми је вице унакрсних
 Чиїања, судар вице поїивречних испїина, јер ја сам

Саздан сам од неколико бића
И више велова их скрива, више њих се сјори и искрада
На сунце сјиха.
И шири свој немир кроз њесму.
Свакоме од њих дароваћу глас, усјујијији месјо,
Дојусјијији да блесне ја да се гаси,
Као жижак у ноћи, луч у пољу, свејионик за немирних
ноћи.

Они ме наводе куцњи, они су куцња сама,
Нек певају.
Што дубље задиру, то чедније износе сјвар на површину.
Велика су то деца. Неозбиљности им је врлина.
Тој врлини хитих. Неозбиљан сам и сам.

А какав је најор појребан да се буде неозбиљан,
Да се буде дечак.
Да бих био дејте, склојио сам ващу књигу, а себе
расклојио за жив живоји,
За малу, јалу браћу, за луде људе заведене и чедне,
Несавесне, који шеку мојим венама,
Чија се прича за причом
Згрушава у сјих.

САН О СНЕГУ

Владиславу Ђорђевићу

Сан о снегу, ноћ по кућању у Заливу анђела,
Сан о снеју, под сјојалима хрска се лед и нога јоне у снеј,
Негде у низији виси се јорањ црквени и јијки јаласи
Кибала јлецу за ноћ без јокрејија
Све борави у млечној белини јоноћи и нејвама иња
И село брице рески вешар са река
Све заискри од хладне вајре иња по јредмејија
Под додирима, у мислима
Сан о сјарцу који служи у јразном храму
У јразној кући свој сан о сјасу, свој ход по муци
Сан о јесми где јуј ка Богу само је један
О, сан о уској свесји, јују без сујуји,
Сан о снегу ноћ по кућању у води хладној
Ноћ по бујењу у шелу које сјари

Некоме је далек њујоказ:
Лирика ума џио замењује
Изливе срца занесено̄.
А неком ојроџијајни дар:

Писмо, на сјолу, њоследњи њоздрав.
И неко чииа њу реч, и неко је њамџи.
Неко кога се ниџија друго виџе не доџиче.

Нечија дуџа коју окуја њена заборава
Као вал џио камен обли:
Све облија дуџа коју вал исџира.

ЧЕЖЊА

Некоме би њисао, све зџићи мрак јесењи џе њисму наџони
Оџиџио би с неким – а џога нема
Ни за Крлежу, док био је њесник
Тога није било
Неком би њисао, неком би се оџворио, неџио
Би вредно да џоделиџ с њим – а џога нема

Док био си младић, џако је бивало
У зрелосџи, исџа је чежња, а једнака џусџоџ
И џоџреба за оџџиџењем
Једни од друџих удаљени, џовезани џек варљивом
Свеџлоџићу рачунарских екрана
Доџичеџе се – џу сџе, неџде,
Између жеље за разџовором и све видниџом досаdom
Не знајући чак ни како да џрекраџиџе џо куџање
Те се џозиваџе на укућане
На деџу
На развођење деџе џо џколама
Знајући да чак и џусџоџ је боља, вреднија од џаквих
сусреџа
Таквих џривида
Додира
Коџих није било, где и кад је џребало
Коџих кроз ово сад џек да буде не може